

ת"פ 38549/10/12 - מדינת ישראל - פמת"א נגד יפה חן מיראי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38549-10-12 מדינת ישראל נ' מיראי
בפני כב' השופט בכיר דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל - פמת"א ע"י עו"ד תמר
טיטלבאום

המאשימה

נגד

יפה חן מיראי - ע"י עו"ד יורם דדיה

הנאשמת

הכרעת דין

כללי:

1. הנאשמת הינה עורכת דין. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הנאשמת ניהלה משרד ברחוב גרוזנברג 14 בת"א.
2. התביעה טוענת כי הגב' אולגה נווה פנתה ביום 24.2.08 לנאשמת והביעה רצון לרכוש דירה. הנאשמת הציעה לה לרכוש דירה באמצעות מכרזים מכונס הנכסים. המתלוננת הסכימה ומסרה לנאשמת סך של 43,645 ₪ כדי שסכום זה ישמש ערבון לצורך הגשת הצעה מטעמה למכרז לדירה שהוצגה בפניה ע"י אדם מטעם הנאשמת.
3. הנאשמת הודיעה למתלוננת שלא זכתה במכרז. הכספים נשארו ברשות הנאשמת, בהסכמת המתלוננת, כדי שישמשו ערבון למכרזים נוספים.
4. בתאריך 21.9.09 ביקשה הנאשמת מהמתלוננת סכום נוסף של 20,000 ₪ עבור הגשת הצעות מטעם המתלוננת במכרזים נוספים של מכירת דירות. המתלוננת מסרה לנאשמת את הסכום הנוסף.
5. בהמשך ועד לחודש אוקטובר 2010, טענה הנאשמת בפני המתלוננת כי הגישה מטעמה הצעות במסגרת שלושה מכרזים שונים למכירת דירות בהם לא זכתה המתלוננת.

6. בחודש נובמבר 2010 דרשה המתלוננת מהנאשמת את השבת הכספים שהפקידה אצלה. הכספים לא הוחזרו עד 22.10.2012 מועד הגשת כתב האישום.
7. בגין המעשים שתוארו לעיל מיחסת המדינה לנאשמת עבירה של גניבה בידי מורשה עבירה לפי סעיף 393 (2) לחוק העונשין - תשל"ז-1977 (להלן "החוק").
8. ביום 1 לספטמבר 2013 כפרה הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. הנאשמת באמצעות בא כוחה אישרה את רוב עובדות כתב האישום והוסיפה "היה ניסיון לסחוט את הנאשמת. יש לנו טענה מקדמית שלמעשה לא היתה גניבה, וכספי הפקדון מופקדים והמתלוננת מסרבת לקבל את הכסף חזרה, וזה ניסיון לסחוט אותה".
9. ביום 25.12.13 הציג ב"כ הנאשמת אישור על הפקדה סך ₪ 63,000 בקופת בית המשפט לטובת המתלוננת.
10. בתיק הזה רוב העובדות הינן מוסכמת. המחלוקת מתמקדת בטענת הנאשמת לפיה המתלוננת סירבה לקבל ממנה כסף וניסתה לסחוט אותה לבין גרסת המתלוננת לפיה פנתה מספר רב של פעמים לנאשמת בדרישה לקבל את כספה חזרה אך לא זכתה להיענות מצד הנאשמת.

הכרעה במחלוקת

11. המתלוננת הגב' אולגה נובגורודוב (ננוא) עשתה עלי רושם אמין. עדה זו מסרה פרטי פרטים על השתלשלות הדברים ועל המגעים שהיו לה עם הנאשמת. העדה ציינה כי הכירה את הנאשמת באמצעות ידיד ששמו יגאל כהן.
- הנאשמת הציעה לה לרכוש דירה באמצעות מכרזים של כונס הנכסים והיא נתנה לה שיק בנקאי ע"ס 43,465 ₪ וכן שיק דחוי ע"ס 4,158 ₪.
12. את הדירות בהן התענינה ראתה בסיועו של בן זוגה של המתלוננת אדם ששמו הפרטי מרדכי. העדה מסרה שראתה מספר דירות. הנאשמת מסרה לה שלא הצליחו במכרזים.
- הנאשמת הציעה לעדה לנסות פעם נוספת: " ... אז הלכנו אני ובן זוגה של יפה לראות דירה בראשל"צ. אמרתי שאני רוצה את הדירה. הם אמרו שאני צריכה להוסיף כסף בגלל שהעלות יותר יקרה... אמרה לי כמה. הלכתי לקחת צ'ק בנקאי על הפרש. הבאתי את השיק לבן הזוג של עוה"ד, מרדכי... " (ת/4).
- העדה מסרה כי אחרי שהוסיפה 20,000 ₪ נמסר לה כי לא זכו במכרז.

13. המתלוננת ביקשה מהנאשמת להחזיר לה את הכספים שהפקידה בידה. הנאשמת ביקשה ממנה ניסיון

אחד נוסף ואז היא הלכה לראות דירה באשקלון.

העדה מסרה כי הנאשמת מסרה לה שהמכרז לא התקיים כיוון שלא היו מספיק משתתפים. היא בדקה באינטרנט מי מטפל מטעם בית המשפט במכרז זה התקשרה אליו והתברר לה כי הדירה נמכרה:

"... ביקשתי את הכסף בחזרה. היא הסכימה להחזיר לי את הכסף אף פעם היא לא אמרה לי שלא תחזיר...".

14. בהמשך מסרה העדה: "... נפגשנו ברמת גן במשרד של אחד החברים של יפה ומרדכי. דיברנו על נושא הכספים. היא אמרה לי שתחזיר הכסף ושזה סגור בחשבון נאמנות, ושהיא צריכה כעשרה ימים כדי לשחרר את הסכום. הסכמתי. למחרת יפה היתה צריכה לשלוח לי אסמכתא שפנתה לבנק לשחרר את הכספים, ולא שלחה לי "... היא החליפה מספרי טלפון. לא היה לי איך למצוא אותה. פניתי למשרד חקירות. (הם גם לא מצאו את יפה... שראיתי שהיא לא מחזירה לי את הכסף פניתי לעו"ד, והוא אמר לי שאני צריכה להגיש תלונה במשטרה...".

15. העדה מסרה כי לאחר הגשת תביעה אזרחית היא פגשה את הנאשמת ובן זוגה בבית קפה בראשון לציון ומסרה להם הזמנה לבית משפט. הנאשמת מסרה לה גם באותו מעמד שתחזיר לה את הכסף.

המתלוננת מסרה שגם היום היא מוכנה לקבל את הכסף וציינה כי ניסתה להגיע לפשרה עם הנאשמת ובן זוגה.

העדה מסרה כי למפגש הפשרה מרדכי הגיע בלי הנאשמת וחתם על הסכם פשרה על סך 130,000 ₪.

העדה מסרה כי בתביעה האזרחית ניתן פסק דין במעמד צד אחד.

16. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי חתמה על הסכם תיווך עם מוטי אלבז שהציג לה את הדירות שניסתה לרכוש (ת/1).

העדה אישרה כי השיק שנתנה לנאשמת נועד להיות תשלום עבור שכר הטרחה (ת/2). העדה אישרה כי מוטי לקח אותה לראות דירה בשדרות למרות שלא היתה מעוניינת בכך.

לשאלת הסניגור מסרה העדה כי איש לא מסר לה על עלויות נוספות הקשורות בהשתתפות במכרז וכן מסרה כי היה לה 20-30% מהמחיר המשוער של הדירה.

העדה הכחישה מכל וכל כי היא סירבה לקבל את כספה חזרה.

העדה מסרה כי מאחר ולא הוחזרו לה הכספים שהפקידה היא לא הצליחה לרכוש דירה וציינה כי במהלך השנים מחירי הדירות עלו.

העדה ציינה מספר פעמים שלא זכור לה שחתמה על הסכם שכר טרחה.

גרסת הנאשמת

17. הנאשמת נחקרה במשטרה וכן העידה בפני.

בהודעתה באזהרה מיום 12.5.11 אישרה הנאשמת כי המתלוננת הפקידה אצלה את הסכומים שהיא טוענת להם. הנאשמת ציינה: "**... החל מינואר 2008 מוטי עניין אותה ואת אמא שלה בנכסים שונים ואולגה ביקשה לקנות נכס מסויים והחתמתי אותה על הסכם שכר טרחה אני אוכל להמציא העתק המסמך לידי המשטרה..**"

בהמשך מסרה הנאשמת כי סוכם בינה לבין המתלוננת על שכר טרחה ע"ס 4,100 ₪ "**באופן גלובלי בעבור השירותים שלי לאורך זמן בעבור מספר דירות...**".

18. הנאשמת מסרה כי הכספים שהופקדו אצל כונסי הנכסים הוחזרו לה מאחר והמתלוננת לא זכתה במכרזים והיא הפקידה אותם בחשבון נאמנות.

היא נשאלה על פרטי חשבון הנאמנות ומסרה: "**...בנק הפועלים באשדוד בסיטי אני לא זוכרת את מספר הסניף או מס' החשבון אני אוכל לעדכן בהמשך. מדובר על חשבון על שמי הפרטי. יש לי כמה חשבונות נאמנות. אני לא זוכרת בדיוק באיזה חשבון הופקדו הכספים של אולגה, היו כמה נכסים אני אבדוק ואני אביא לך את זה..**".

19. הנאשמת נשאלה מדוע כספי הנאמנות לא הוחזרו והשיבה "... היו ויכוחים על השכר טרחה וכספים שמגיעים למוטי על כל העבודה שהוא רץ איתה ולכן הוא ביקש ממני להמשיך ולהחזיק בכספים עד שאולגה לא תסדיר איתו את החוב...".

הנאשמת מסרה מספר פעמים שהיא מוכנה לוותר על שכר הטרחה ולהסדיר את עניין חובה כלפי המתלוננת.

20. הנאשמת אישרה כי אולגה היא הלקוחה שלה ואישרה במשתמע כי לא היה תקין לעכב את כספה בגלל בקשתו של מוטי.

21. הנאשמת נשאלה על מה קיבלה שכ"ט בסך 4,100 ₪ וענתה: "**.. הסכום הזה אמור היה לעבור אלי כשכר טרחה במידה ואחת הדירות שהוצגו לאולגה הן מובילות להסכם רכישה ובמידה ואף לא היתה מובילה להסכם אז הייתי אמורה לקזז מזה סכום שנע סביב מאות שקלים אבל כיוון שאולגה לא רצתה לשלם לי שקל אחד עבור עבודתי מכאן נבעה המחלוקת**".

22. הנאשמת התבקשה להציג מכתבים ששלחה לאולגה לעניין הסדרת תשלום שכר הטרחה היא השיבה: **"... אני לא זוכרת אולי שלחתי אני לא בטוחה אני צריכה לבדוק בתיק של אולגה."**

העדה מסרה כי לא השתתפה בשם המתלוננת במכרז לגבי הדירה באשקלון והוסיפה: **"... מוטי היה אמור לעדכן את אולגה הוא היה איתה בקשר יום יומי.."**

23. בעדותה בפני מסרה הנאשמת כי בן זוגה לשעבר מוטי היה מקבל מהבנקים רשימת נכסים שהם בכינוס נסים והיה מציג דירות אלה ללקוחות פוטנציאליים.

העדה ציינה כי הלקוחות היו מופנים אליה ונותנים לה שיק להפקדה אצל הכונס לצורך השתתפות במכרז וכן שיק על שכר טרחה: **"... במידה והוא זוכה בהצעה אז שכר הטרחה כולו היה אצלי. במידה והוא לא זכה בהצעה היינו מתקזזים בהוצאות שהיו..."**

24. בהמשך עדותה מסרה העדה כי המתלוננת לא ביקשה את כספה חזרה כיוון שהיתה מעונינת לרכוש "נכס להשקעה" העדה טענה כי המתלוננת סירבה לקבל 63,000 שקל ועמדה על כך שמגיע לה לקבל חזרה את שכר הטרחה ששילמה.

לשאלה אם היא הוציאה מכתב רשום למתלוננת והציעה להעביר את כספה חזרה לא השיבה הנאשמת וטענה כי בא כוחה של המתלוננת סחט את מוטי והחתיים אותו על הסכם לפיו הוא מתחייב להחזיר למתלוננת 130,000 ₪.

25. הנאשמת טענה כי החוקרת לא ביקשה ממנה את פרטי חשבון הנאמנות כשהופנתה לדברים שמסרה במשטרה השיבה שסברה שתוכל לסיים את המחלוקת עם המתלוננת. העדה מסרה כי בתקופה הרלבנטית היו לה קשיים עם בתה וצמצמה את פעילותה כעורכת דין.

לשאלת התובעת הנאשמת מסרה כי היתה לה הצפה במשרד ומסמכים רבים אבדו מחוות דעת שמאי מיום 7.3.2013 (ס/4) עלה כי נמסר ע"י בעל הנכס בעל פה "כי בדירה ישנה תקלה במערכת המים וכי הדבר גרם להצפת מים בדירה. משום כך מערכת המים נסגרה ע"י גורמים מהעיריה".

העדה אישרה כי ההצפה היתה בשנת 2013.

26. לעדה לא היתה תשובה ממשית לשאלה מדוע לא המציאה למשטרה את הסכם שכ"ט שערכה עם המתלוננת ומסמכים נוספים המצביעים על נכונותה להחזיר לה את הכספים שברשותה.

העדה טענה כי הציגה בפני אולגה קבלות על הוצאות שהיו לה במסגרת התיק שבטפולה. העדה טענה כי מסרה את כל הקבלות למוטי.

גרסת עד ההגנה:

27. מטעמה של הנאשמת העיד מר מוטי אלבז שמסר כי הכיר את המתלוננת באמצעות חבר והחתיים אותה על הסכם תיווך העד טען כי היתה נכונות להחזיר למתלוננת את כספה אולם אז נעשה ניסיון לסחוט אותו והוא חתם בפני עו"ד של המתלוננת על נכונותו להחזיר 130,000 ₪.

העד טען כי המתלוננת הלכה לראות דירות למרות שלא היתה לה יכולת כלכלית לרכוש את הדירות.

העד טען כי כל המסמכים על ההצעות שהוגשו במכרזים נמצאים אצל עורכת הדין.

העד אישר כי אמר לנאשמת שלא להחזיר למתלוננת את כספה כיוון שהיא חייבת לו כסף עבור ההוצאות.

28. לשאלת התובעת אישר העד כי שכר הטרחה ששולם לנאשמת נועד גם לכיסוי הוצאותיו.

הערכת העדויות:

29. המתלוננת עשתה עלי רושם אמין. היא מסרה שסמכה על הנאשמת והבן זוג שלה וניסתה לרכוש דירה בדרך של השתתפות במכרזים.

לאחר שהתברר לה כי המכרז באשקלון התקיים מבלי שנמסר לה על כך היא דרשה את כספה חזרה ולמרות פניות רבות לא זכתה לקבלו. לאחר מספר רב של ניסיונות היא החליטה לפנות לעו"ד.

30. הנאשמת ועד ההגנה עשו עלי רושם בלתי אמין.

הנאשמת טענה כי היא החזיקה את כספי המתלוננת בחשבון נאמנות ולא העבירה אותם אליה נוכח בקשת בן זוגה המתווך שטען כי לא קיבל תשלום עבור הוצאותיו.

הנאשמת הבטיחה בחקירתה במשטרה שתסדיר את הענין עם המתלוננת תוך מספר ימים ואף התחייבה להמציא מסמכים.

הנאשמת לא עשתה כן ולא המציאה מסמכים על חשבונות הנאמנות שלה ועל הפקדת כספי המתלוננת באותם חשבונות.

טענתה כי המסמכים אבדו בהצפה במשרדה היא טענה כוזבת. ההצפה היתה בשנת 2013 והתחייבותה של הנאשמת במשטרה ניתנה ביום 12.5.2011.

ההיבט המשפטי:

31. סעיף 393 דן בעבירה של גניבה בידי מורשה, סעיף קטן (2) המיוחס לנאשמת קובע:
- "גונב נכס שהופקד אצלו, לבדו או עם אדם אחר, על מנת שישמרנו שמירה מעולה או ישתמש בו או בתמורתו, כולם או מקצתם, למטרה פלונית או ימסור כולם או מקצתם לאדם פלוני.**
32. סעיף 383 (א) (2) קובע כי "אדם גונב דבר אם הוא - "בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב, בפקדון או בבעלות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימוש שלו או של אחר שאינו בעל הדבר".
33. הנאשמת קיבלה בתוקף תפקידה כספים השייכים למתלוננת כפיקדון. היה עליה להחזיקם בחשבון נאמנות ולהחזירם למתלוננת מיד או בסמוך לדרישתה כי הכספים יוחזרו.
34. הנאשמת לא עשתה כן למרות דרישות המתלוננת המשטרה. לא הציגה אישור על חשבון האמנות שבו הכספים הוחזקו ואף הודתה כי עכבה את הכספים נוכח דרישות בן זוגה שלא תחזיר אותם עד שהוצאותיו ישולמו.
35. בע"פ 1075/98 מדינת ישראל נ. אופנהיים פד"י נ"ד (1) 303 התייחסה כב' השופטת דורנר לעבירת גניבה בידי מורשה כשהמורשה הוא עו"ד ובן היתר קבעה "חוק לשכת עורכי הדין אינו מתיר לעורכי דין לנכות מן הכספים שקיבלו בעבור לקוחותיהם חובות, שלדעתם הלקוחות חבים להם, ללא ההסכמה המפורשת של הלקוחות".
36. במקרה זה הנאשמת לא הציגה כל מסמך שממנו עולה כי העמידה את כספיה הפיקדון לרשות המתלוננת, לא הציגה כל דרישה לקיזוז הוצאות מהסכומים שהגיעו לידיה. הסברה כי המסמכים אבדו בהצפה במשרדה הוא הסבר שיקרי. צוין לעיל כי ההצפה היתה ב 2013 והמסמכים נדרשו מסוף שנת 2010 ובמהלך שנת 2011.
37. נוכח כל האמור לעיל אני קובע כי המדינה הוכיחה את העבירה המיוחסת לנאשמת ואני מרשיע אותה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ד, 07 מאי 2014, במעמד הצדדים